

Mnogi se kite formiranjem odbrane i Armije R BiH. Kite se i oni koji zaslužuju i oni koji ne zaslužuju. Priznanja su dobili i oni koji zaslužuju i ne zaslužuju. Znam da oni koji su trebali da spasavaju Bosnjake u Vlasenici i da formiraju odbranu, nisu to uradili. Sramno su pobjegli i izdali nas. Rezultat izdaje je svima poznat. Vlasenički Bosnjaci dobrovoljci su se sami okupili i formirali Vlaseničku četu, a kasnije i druge jedinice, i krenuli u borbu. O Cerskoj neću pisati, jer na znam šta se desavalo i nisam kompetentan da pišem o tome. Možda o slavnoj borbi u Cerskoj napisu oni koji su kompetentni za to. Trebalo bi da to neko napise. Borili su se Vlasenički Bosnjaci i u Srebrenici. U toj borbi su rođeni mnogi heroji, koje mi ne smijemo zaboraviti i o kojima neko mora pisati.

SDA BiH pripisuje sebi formiranje odbrane BiH i formiranje Armije. Nas u Vlasenici je SDA izdala. O toj izdaji je pisao i Sefer Halilović u svojoj knjizi "Lukava strategija." Odgovorno tvrdim da su neki drugi ljudi bili u SDA i na vlasti da bi sve drugacije bilo. Gdje god je pružen otpor agresoru, manje je poklanih Bosnjaka. Vlasenica i Bratunac su se predali bez otpora. Rezultat vam je poznat. Najviše smo stradali. Znam da su mnogi otisli vani, jer nisu vjerovali onima na vlasti.

Ponekad se zapitam zašto nama nisu heroji oni koji su pod jaknama nosili oružje, kada je četnička banda klala i silovala po Vlasenici. Zašto Bosnjanji nisu heroji žene koje su krile oružje i Bosnjake i ispricale u borbu. Da li Bosnjak ne smije biti heroj? Zašto Bosnjak ne prizna Bosnjaku herojstvo? Zašto ga negira i omalovažava? Je li to zbog ljubomore ili što su nas kroz istoriju i partizanske filmove učili da samo Srbi i Hrvati mogu biti heroji. E pa nije tako. Ja tvrdim da su to heroji. Za mene su svi heroji. Ovdje moram izdvojiti one koji su među prvima uzeli puške u ruke i krenuli u borbu. Zašto? Zato što je najteže zaustaviti prvi napad. Zato što su bili svjesni da treba četnike zaustaviti. Nedati im da idu dalje. Mnoge linije odbrane, tada formirane, ostale su tu i do kraja rata. Zato što te heroje nije niko vukao za rukav u borbu i nije ih privela vojna policija. Moram ih izdvojiti zbog onih koji su setali Tuzlom u klompama. Zbog onih koji su rostiljali i ispijali sljivovicu i Tuzlansku pivu. Moram ih izdvojiti zbog onih koji su pobjegli. Moram ih izdvojiti zbog onih koji su pili i mezteli nedaleko od Zagrebacke Džamije, dok su se oni borili. Moram ih izdvojiti zbog ratnih profitera. Moram ih izdvojiti zbog onih koji su prodavali kalasnjikove po Vlasenici za 1400 DM, a kostali su 200 DM. Zašto za 1400 DM? Objasnjavali su da treba kupiti puške i onima koji nemaju para. U redu. Slazem se. Ne slazem se sa ovom cifrom. Zašto nije cijena 400 DM? To bi bilo u redu. Mislim da je to bilo trpanje para u džepove onih koji su ih prodavali. Seljacima su govorili:

- Prodaj kravicu i kupi pušticu.

Prodavali su seljaci krave i kupovali puške. Na kraju su izvukli najdeblji kraj.

U ratu se Vlasenička vlast smjesti u luksuzne apartmane u hotelu Tuzla. Koliko je to kostalo i ko je platio, ne znam. Sramota! Svi imaju nekakve pecate i hodaju po Evropi i skupljaju pare.

Nizale su se bitke, TO BiH je izrasla u Armiju BiH, koju su se mnogi divili. Snaga naše Armije je bila veliko iznenađenje. Malo je ko vjerovao da se možemo odbraniti od agresora, a kamoli stvoriti takvu Armiju. Kako se rat nastavljao, imali smo sve više i više neprijatelja. I HVO se okrenuo protiv nas. Mnogi Bosnjaci su se borili u redovima HVO. Izdali su nas. Sta bi bilo da smo se mi 91 pridružili bivsoj JNA, i krenuli u napad na Hrvatsku. Da li bi se Hrvatska mogla odbraniti? Mislim da ne bi. Brzo su nam to Hrvati zaboravili i zaboli nož u ledja.

Nasa Armija je pocela dobijati i svoje generale i visoke oficire. Prvo su sebi podijelili cinove. Ta je bolest prenesena iz JNA. Oni moraju imati cinove da bi ratovali. Kako ce za Boga Milosnog izaci pred borcu bez cinova? Sa cinovima su im poceli rasti trbuscine i guzicurine. Moraju oni imati i stanove. Kako ce za Boga Milosnog planirati akcije, a nemaju stana. E kada su to rijesili onda su uzeli sinove za tjelohranitelje ili ih smjestili u duboku pozadinu. Sreca pa nisu svi bili ovakvi. Koga briga za pokislog, promrzlog heroja na liniji. Pita li njega neko imaju li mu djeca sta jesti. Neka zna onaj koji ovo cita da se nisu bitke dobijale i linije ocuvala zahvaljujuci strategijama visokih oficira.

Dobijale su se bitke zahvaljujuci herojstvu, upornosci, lukavosci, izdrzljivosci i inatu obicnog Bosnjackog insana, heroja. Bitke su se dobijale zahvaljujuci heroju koji je branio liniju i kretao u napad jer je znao da brani Bosnjacko dijete koje se uzda samo u Boga pa zatim njega. Svjestan je Bosnjacki heroj da ce gadovi klati, silovati, muciti, ubijati i paliti, ako on popusti. Ako ne odbrani liniju. Bitke su se dobijale zahvaljujuci Bosnjackim zenama koje su plele carape i pravile pite (ne znam odkud im brasno) za heroje. Ne moze vam se opisati osjecaj kada Bosnjacke zene donesu hranu herojima na liniji. Kada im donesu nesto duhana ili cigareta. Kada promrzlom heroju donesu tople carape, rukavice ili kapu. Nije Bosnjacki heroj dao da katili probiju liniju i zakolju dijete u toploj postelji i djecijem snu.

Završio se rat. Hoće li se Bosnjacki heroj snaci u miru. Sad ima mnogo vremena za razmisljanje. Hoće li se ispuniti obećanja, data mu. Nije on očekivao da će jesti zlatnim kasikama. On hoće da ima obicnu kasiku. Hoće da ima hrane, obucu, odjecu, hoće stan, hoće posao, hoće kuci. Hoće olovku i teku za svoje dijete. Pa zar je to mnogo? Pa je li to Bosnjacki heroj zaslužio? Traži manje, mnogo manje nego sto mu je obećano.

Zanimljivo je da Bosnjacki heroj suti. Ne traži nista. Jedino je on svjestan da je tesko. Rat je tek stao. Jedino je on svjestan da treba napraviti drzavu. Dala bi drzava, ali nejma odakle. Bice. Polahko. Pao mu veliki teret na ledja. Haman mu teze nego u ratu. Dani prolaze, a nista ne ide na bolje. Porodica traži, a on nejma nista. Ne može naprijed. Na žalost, mnogi su sami sebi skratili muke. Ne zbog psihickih problema kao posljedica rata, vise zbog nemoci i izdaje. Gadan je osjecaj kada mislis da si prodan, slagan ili izdan. Kada te nejma nigdje ni pod RAZNO.

Skontala vlast da podijeli devizne knjizice herojima. Da im da morala za nastavak zivota. Kasnije te knjizice pretvorise u certifikate. Kazu da se može svasta uraditi sa njima. Neki koji su bili na svome su ih iskoristili za kupovinu stana. Izbjeglica to nije mogao uraditi. A zar nije zaslužio dzaba stan? Shvati heroj da je i to prevara. Papir k'o papir. Da ne pere guzicu, posluzio bi mu k'o tariguz. E drugi su imali koristi od tog papira. Otkupljivali Bosnjacko herojstvo dzaba. Prodali heroji svoje herojstvo za 100, 200 ili 300 DM, svoje herojstvo placeno od drzave u vrijednosti oko 20 000 DM. Dobra cifra. Dobro placeno skoro 4 godine ratovanja. Ratni profiteri su ovu cifru zaradjivali za sahat. Ja svoje herojstvo nisam prodao. Pljunuo bih time na svoje ratovanje. Ja nisam ratovao ni za pare ni zlatne kasike. Cin oficira sam dobio u zadnjoj grupi. Nije vise bilo cinovanja poslije toga. Citav rat sam bio na oficirskom formacijskom mjestu. Nisam ni njega trazio. Od Armije sam dobio pohvalu i 2 dana nagradnog odsustva. Ni to nisam trazio.

Sta i kuda dalje? Da li ce heroji otici iz BiH. Mnogi se odlucuju da idu. Ja ne idem iz Bosne. Supruga me zove u Njemacku. Necu. Vracam porodicu u Bosnu. Kcerka treba da krene u skolu. U prvi razred. Hocu da mi se djeca skoluju u mojoj drzavi. U drzavi za koju sam se borio. Da se skoluju na svom jeziku. Cetiri godine ih nisam vidio. Djeca me ne poznaju. Ja sam za njih stranac. Mnogo to boli. Sve je to zbog Bosne. Sve sam potcinio borbi.

U Armiji se nista ne zna. Prica se o formiranju profesionalne vojske. Daju nam nesto para. Moja gazdarica se vratila iz Njemacke. Hoće kiriju. Da je bar neki stan. Memljiva podrumcina. Placam 150 DM. Moje stanje nikoga ne zanima. Supruga me pita:

- Jesi li se ti za ovo borio?

Sutim! Najbolje je da sutim. Trazim stan. Prvi sam na listi u 2. Korpusu. Stelili stan nekom drugom i odmah obustavili oglas.

Prica se o potpisivanju profesionalnih ugovora u vojsci. Kazu da su to neki vec potpisali. Naravno da su opet prvi visoki oficiri. Dobih i ja papir. Ne da potpisem ugovor, nego da se razduzim. Nisam vise potreban Armiji, koju sam i ja stvarao. Razduzih sve. Ni vojnicku kosulju ne ostavim za uspomenu. Skidoh i ljljane. Mogu da izadjem na kapiju na koju sam usao 92 sa velikim moralom da se borim. Aferim! Ovaj me je udarac nokautirao. Nekima suze krenuse na oci kada sam posao na

kapiju. Da budem iskren i meni. Okrenuh se i pogledah jos jednom kasarnu Husein kapetan Gradasevic. Pogledah kapiju na koju sam herojski usao i herojski iz nje izasao u borbu 1992. god. Sada iz nje izlazim sramno. Pognute glave. Izlazim bez zlatne kasike. Izlazim a da se ne mogu kuci vratiti. Izdaja. Vristao bih i plakao. Psovao bih. Ne! Necu ni jedno ni drugo. Podizem ponosno glavu. Ja znam zasto sam ratovao. Nisam ja ratovao za one koji su naredili moje razduzenje. Odlazim ponosno i cvrsta koraka. Vojnickog koraka. Herojskog koraka.

Dodjoh kuci. Supruga vidi da nesto nije u redu. Sutimo obadvoje. Stigose moji ratni drugovi. Kroz njihovu pricu i supruga shvati o cemu se radi. Jedva izgovori:

- Pa sto nas vrati Semso iz Njemacke? - Od cega cemo sad zivjeti?"

Napismo se do smrti.

Odlazim u opcinu. Menso ne moze da vjeruje da sam otpusten iz vojske. Mogu u Birac. Firma u kojoj sam radio prije rata. Zakaza sastanak sa Mujom. On je direktor. Sjedoh sa Mensom i Kibom. Dodje Mujo. Kaze da ce brzo doci. Da ostavi nesto u kancelariji. Nije se pojavio. Izasao je na druga vrata i nestao. Na radnom mjestu na kojem sam trebao raditi je radio penzioner. Jos jedan udarac. Slijedeci udarac, koji me je trebao dokrajčiti je kada sam saznao da me iz Vlasenickog Vojnog odsjeka nisu stavili na spisak zaslužnih oficira. Oficira koji su se dokazali u borbi. Po njima ja nisam bio taj. Ne nije to razlog. Razlog je sto sam rekao da se uzimaju pare od ljudi kojima se namjestaju mjesta vozaca u konvojima. Uzimaju se pare za postavljanje na formacijska mjesta u vojsci. Naravno na mjesta daleko od prvih borbenih linija. Tako su mi se osvetili. Sreca je sto ne nadjoh odgovornu osobu tih dana. Bilo bi svasta.

Da krenem dalje naprijed zaslužna je moja porodica. Morao sam misliti na njih. Hocu iz inata da se vratim u vojsku. Ubrzo je stigao poziv da potpisem profesionalni ugovor u vojsci. Ponovo sam tu. U mojoj armiji i u istoj kasarni. Mom komandantu nimalo nije godio moj povratak. Nije godio nijednom podrumasu, kojih je na zalost bilo mnogo u vojsci. Prezivjeli heroji su izbaceni na ulicu, a babini sinovi, amidzici i daidjici su potpisali profesionalne ugovore a da ni pusku cestito ne znaju drzati u rukama.

Boljela me je nebriga o razduzenim herojima. Nisam mogao da gledam kako razduzene borce i sehidske porodice izbacuju na ulicu. Ganjaju ih sa kerovima. Nisam mogao da gledam ratne invalide da prose. Jednostavno, borci su zaboravljeni. Boljelo me je sto promrzli i pokisli vojnici, kada dodju sa obuke nejmaju rezervnu uniformu da se presvuku. Nije bilo ni grijanja u spavaonama. Oficiri su naravno imali mnogo uniformi i cizama. Moj komandant je imao elektricni radiator za guzicom. Boljelo me je namjestanje odsustva regrutima. Stalno su zvonili telefoni da se odredjeni regruti puste kuci. Bili su to babini sinovi. Ja ne bih bio ja kada se ne bih pobunio. Odlucim da pustim „sirotinju“ kuci. Pustam regruta iz Srebrenice. Babo mu nestao. Za njega nejma ko da intervenise. Imam ja. Nejma para za kartu do Lukavca. Imam ja. Sav sretan ide na vikend. Pa zar se mi nismo borili da se vodi briga o djeci boraca. Da se vodi briga o porodicama poginulih i nestalih boraca. Neki izgleda nisu. Ja i mnogi drugi jesmo. Nisam mogao podnijeti da u kasarnu u kontrolu dolaze cetnici koji su do juce granatirali tu istu kasarnu. Dolaze da nam broje puske. Slag na sve to je bila vijest o stvaranju zajednicke vojske sa cetnicima. E pa dosta je. Ja vise necu da budem tu. Odlazim. Napustio sam sve i otisao vani.

Tesko mi je zbog svega sto se desilo i desava. Moja zelja je bila da ostanem u Armiji do penzije. Jednostavno vise nije islo. Razisli smo se. Mozda je istina sto sam negdje procitao da:

Revolucija jede svoju djecu!

PLBiH.ORG

WWW.PLBiH.ORG

WWW.PLBiH.ORG